

„Aha, hovorila som si, že ťa odniekiaľ poznám,“ povedala pani Arthurová.

Všetci stáli vo vestibule hneď pri hlavnom vchode. Nikto si zatiaľ nezložil čiapku ani rukavice alebo šál, takí boli všetci na kost premrznutí. Slečna Carcassová zastala blízko pri dverách, pozerala sa do hustej fujavice a občas zašuchotala, akoby niečo hľadala.

„Poďme do riaditeľne,“ povedal Mac.

Vybral svoje kľúče a odomkol. Vošli za ním dnu. Bola to jedna veľká miestnosť so štyrmi stolmi pre sekretárky, z ktorej sa vchádzalo do menších oddelených kancelárií. V jednej sedela riaditeľka a každý jej zástupca mal tiež svoju kanceláriu. Pani Arthurová podišla k telefónu a volala na číslo záchranej služby. Mac pustil televízor a hľadal predpoveď počasia. Slečna Carcassová prešla k oknu, vytiahla žalúzie a zase sa pozerala, ako vonku zúri fujavica.

Karina stála vedľa Róberta. „Čo jej je?“

„Mama si myslí, že je v šoku,“ povedal Róbert, „ale ja som si už pred tou nehodou všimol, že je nejaká čudná.“ Vylíčil jej slečnino zvláštne správanie v knižnici.

„Niečo drží v ruke,“ zašepkala Karina. „Pozri sa na ňu. Nevidíš, čo to robí?“

Bol to malý zlatý predmet, ktorý sa podobal na vreckové hodinky – ale na ciferníku boli čísla od jednotky do stovky. Róbert sa naklonil bližšie a uvidel, že ručička ukazuje na číslo osemnásť. Slečna Carcassová si všimla, že sa Róbert pozerá, a schovala hodinky do vrecka.

„Poďte všetci sem!“ volal Mac.

Našiel medzitým kanál, kde vysielali predpoveď počasia. Meteorologička stála pred pohyblivou mapou massachusettského pobrežia. Väčšina pláží bola bez sneženia, snežilo len okolo Dunwichu. „Nikdy sme nič podobné nezaznamenali,“ hovorila žena na obrazovke. „Podľa rozlohy ide o veľmi malú lokálnu snehovú búrku na území asi šestnástich štvorcových kilometrov, podľa všetkého sa drží nad mestom Dunwich. Jeho obyvatelia môžu očakávať, že do zajtrajšieho rána napadne až stodvadsať centimetrov snehu. Znovu opakujem, že sme *nikdy* nič podobné nezažili.“

Karina sa obrátila k Róbertovi. „Mne sa to nejako nepáči.“

Róbert presne vedel, čo má Karina na mysli: bolo to veľmi čudné, aby to bola náhoda. Ak Crawford Tillinghast dokázal skonštruovať celú inú dimenziu, určite dokázal vyrobiť aj snehovú fujavicu.

Prečo?

„To bude tým globálnym otepľovaním,“ vyhlásil Mac. „Spôsobuje všetky tieto šíalené výkyvy počasia. Hurikány, cunami a teraz toto. Kedy sa tí hlúpi politici prebudia a uvedomia si to?“

Na druhom konci riaditeľne začala pani Arthurová kričať do telefónu: „Haló, počujete ma? Ste tam ešte?“

„Čo sa deje?“ opýtal sa Róbert.

„Prerušili nás,“ povedala a zložila. „Asi spadli drôty, ale podarilo sa mi spojiť s políciou. Vedia, že sme tu a pošlú po nás záchrannú skupinu.“

„Fantastické,“ povedal Mac.